

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Силистра , 31.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в закрито заседание на тридесет и първи август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Теодора В. Василева
Членове:	Добринка С. Стоева Кремена Ив. Краева

като разглежда докладваното от Добринка С. Стоева Въззивно гражданско дело № 20213400500279 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по чл. 435, ал. 1, т. 3 от ГПК.

Постъпила е жалба от Й. Г. Н., длъжник по изп. дело № 40/2020 г. по описа на СИС при РС - Силистра, срещу разпореждане на ДСИ /държавен съдебен изпълнител/ от 25.06.2021г., с което е оставено без уважение искането ѝ за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на нея. Претендира присъждане на деловодни разноски.

Постъпило е възражение от вискателя „Райфайзенбанк (България) ЕАД гр. София, в което изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на деловодни разноски.

СОС, като съобрази доводите в жалбата, становищата на страните, мотивите на съдебния изпълнител по обжалваните действия, както и данните по делото, прие за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и като такава се явява допустима, но разгледана по същество, е неоснователна.

На 24.06.21г. жалбоподателката депозира пред ДСИ молба за прекратяване на производството спрямо нея, изтъквайки че изпълнителното дело е прекратено по отношение на двамата основни длъжници поради настъпила перемция за тях, както и позовавайки се на 433, ал.1, т.8 ГПК - настъпила и в нейна полза перемция.

С разпореждане от 25.06.21г. ДСИ оставя без уважение така депозирания молба от Й.Н., като последната го обжалва с настоящата жалба.

Разпоредбата на чл. 435, ал.2, т.6 ГПК е категорична, че отказът на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение подлежи на обжалване от длъжника. И тъй като Й.Н. е длъжник по делото, жалбата ѝ е допустима и подлежи на разглеждане. Доводите в същата, че ДСИ е допуснал съществено процесуално нарушение в своето разпореждане от 25.06.2021 год., като не е посочил дали същото подлежи на обжалване, пред кой съд и в какъв срок, са несъстоятелни. Съдебната практика е праволинейна по въпроса, че дори в подлежащ на обжалване акт да не е посочено, че подлежи на обжалване, то лицето, имащо право на жалба, разполага с правна възможност да го обжалва, като тази възможност не се преклудира до изтичане на законоустановения срок за обжалване от момента на съобщаването му, т.е. актът не влиза в сила докато не се съобщи на страната възможността да го обжалва.

Изпълнително дело № 820/2013 г. по описа на ЧСИ Георги Георгиев е образувано по молба на взыскателя „Райфайзенбанк (България) ЕАД гр. София въз основа на Заповед за изпълнение № 1525/29.04.2013г. и ИЛ от 30.04.2013г, издаден от СРС по ч.гр.д. № 743/2013г., срещу длъжниците ЕТ „Куртев Гарант - Петър Георгиев“, Даниела Петрова Георгиева и Петър Маринов Георгиев, осъдени солидарно да заплатят сумите от 405 162.01 евро - главница, 3 492.05 евро договорна лихва за периода 05.01.2012 - 04.07.2012 г., 83 703.93 евро санкционна лихва за периода 06.02.2012 г. - 25.04.2013 г., 663.18 лв. разходи за застрахователни премии, платени от банката на 23.08.2012 г., 103.73 лв. разходи за застрахователни премии, платени от банката на 29.09.2012 г., 87.78 лв. разходи за застрахователни премии, платени от банката на 07.12.2012 г., ведно със законна лихва върху главницата от 26.04.2013 г., както и сумата от 29 356.45 лв. разноси по делото.

Видно от данните по делото, по същото са подавани множество молби от взыскателя, касаещи искания за предприемане на изпълнителни действия спрямо различни лица и респективно са извършвани множество изпълнителни действия.

ДСИ, съобразявайки настъпилата перемция по отношение на длъжниците ЕТ „Куртев Гарант - Петър Георгиев“, Даниела Петрова Георгиева и Петър Маринов Георгиев, е прекратил изпълнителното производство спрямо тях. Това обстоятелство, обаче, не води до прекратяване на изпълнението и по отношение на другите длъжници и в частност Й.Н., независимо че тя е ипотекарен такъв. Изпълнителното производство продължава до пълното удовлетворяване на взыскателя чрез ипотекираното имущество, независимо от факта, че производството е прекратено по отношение на главния длъжник. Съгласно т. 2 от ТР /тълкувателно решение/ от 11.03.2019 г. по т.д. № 4/2017 г. на ВКС този, който е дал своя вещ в залог или ипотека за обезпечаване на чужд дълг в хипотезата, при която изпълнението е насочено върху това имущество, има процесуалното качество на длъжник в изпълнителното производство, с тази разлика, че не отговаря с цялото си имущество, а само със стойността на ипотекирания имот и то само за сумата, за която е вписана ипотека.

Неизвършването на действия от взыскателя по отношение на някои от

солидарните длъжници в рамките на посочения в чл.433, ал.1, т.8 ГПК процесуален преклузивен срок, съответно прекратяването на изпълнителното производство по отношение на този длъжник по силата на закона, не съставлява отказ от изпълнение, нито води до погасяване на материалното право, тъй като след изтичане на срока за прекратяване на изпълнителното производство по перемция може да бъде инициирано образуването на ново такова. В този см. е и становището в т.10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Бездействието на вискателя за осъществяване на изпълняемото право по отношение на един от посочените в изпълнителния лист длъжници и настъпилото по право прекратяване на изпълнителното производство на основание по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, не води до извод за отпадане на условията за допустимост на изпълнителното производство, нито, че са настъпили обстоятелства, водещи до погасяване на надлежно установено материално право, или до погасяване на правото за принудително изпълнение. Право на вискателя е да насочи изпълнението или да инициира извършването на последващи изпълнителни действия, в рамките на даден изпълнителен способ, само спрямо един от посочените в изпълнителния лист длъжници. Реализирането на това право и проявено бездействие по отношение на един от длъжниците, водещо до приложение на чл.433, ал.1, т.8 ГПК, не съставлява виновно поведение на кредитора/вискател/, което обективно да пречат възможността за суброгация в правото на принудително изпълнение. По-конкретно, насочването на изпълнението само срещу осъдения поръчител, респективно ипотекарен длъжник, и изтеклия срок за прекратяване на изпълнителното дело по перемция срещу главния длъжник, не води до погасяване на вземането, нито до обезсилване на изпълнителното основание и на изпълнителния лист. Както бе посочено по-горе, не съществува законова пречка за инициране на ново изпълнително производство до изтичане на давността за главния длъжник. В този см. Р. №48 от 14.07.2016 год. по т.д.№404/2015 г., II ТО, Р. № 48/14.07.2016 г. по търг. дело № 404/2015 г. на II-ро ТО на ВКС, както и Р. № 83 от 11.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1667/2017 г., IV г. о., ГК.

Настоящия състав не приема доводите за аналог на ипотекарния длъжник в изпълнителния процес с необходимия другар в исковия процес. В случая става въпрос за различни процеси и различни правни фигури с различен статут. Пример за това може да бъде и обстоятелството, че залогодателят и ипотекарният длъжник са обвързани от субективните предели на издадения срещу длъжника изпълнителен лист съобразно разпоредбата на чл. 429, ал. 3 ГПК и по тази причина те имат идентични на длъжника в изпълнителното производство процесуално качество, съответно права и задължения. В материалното отношение с кредитора този, който е дал своя вещ в залог или ипотека за обезпечаване на чужд дълг, не е длъжник, но в изпълнителния процес той трябва да е страна, защото търпи принудата, и разполага с всички средства за защита, които законът признава на длъжника, за да се защити от процесуално незаконосъобразното принудително изпълнение. В този см. ТР от 11.03.2019 г. по тълк. дело № 4/2017 г. на

Неоснователно е и твърдението на жалбоподателката, че изпълнително производство е прекратено по отношение на нея по силата на закона /чл. 433, ал.1 т. 8 от ГПК/, тъй като вискателят не е поискал извършването на валидни изпълнителни действия спрямо нея в продължение на повече от две години. По отношение на ипотекарния длъжник Й.Н. са извършени следните изпълнителни действия: на 17.06.2013 г. е наложена възбрана върху недвижим имот с идентификатор 66425.501.8989.1.14, и на 22.07.2013 г. е извършен опис на процесния имот. Същият е изнасян на публична продажба от 12.08.2013 г. до 12.09.2013 г.; от 06.12.2013 г. до 06.01.2014 г.; от 07.01.2014 г. до 07.02.2014 г.; от 10.02.2014 г. до 10.03.2014 г. На 17.08.2015 г. с молба вх. № 12102 вискателят „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД отново е поискал да бъде насрочена и извършена публична продажба на самостоятелен обект в сграда - апартамент № 14 с идентификатор 66425.501.8989.1.14. Следваща такава е насрочена за периода от 27.01.2017г. до 27.02.2017 г., от 14.11.2017 г. до 14.12.2017 г. и от 28.05.2018г. до 28.06.2018 г. Налице е и депозирана на 5.02.20г. последваща молба от вискателя за насрочване на публична продажба на процесния имот.

Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните) спрямо конкретния длъжник, т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. В този см. Р № 37/21г. на ВКС, четвърто г.о., по гр.д. № 1747/2020г.

В уредената в чл. 433 ГПК хипотеза относно бездействието на вискателя да поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, пораждаща последицата на прекратяване, респ. приключване на изпълнението, законодателят приема, че липсата на процесуална активност е резултат на дезинтересиране на вискателя от осъществяването принудително изпълнение. Прекратяването на производството съставлява и санкция за онзи кръг от кредитори, които за един сравнително дълъг период от време (2 години) бездействат, като не полагат необходимите усилия за успешната реализация на съдебно признатите им и допуснати до принудително изпълнение права. При процесуална активност, проявена от вискателите, те не подлежат на санкция с перемпция. Вискателят е този, който винаги има право, лично да сочи изпълнителни способи, а в случай на отказ на съдебния изпълнител да извърши искано от него изпълнително действие, той разполага с право на жалбата по чл. 435, ал. 1 ГПК. Именно поради тази причина, законът не санкционира бездействието на съдебния изпълнител, а това на вискателя. Законодателят изрично е приел в ГПК, че само в случаите, в които вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в двугодишен срок от последното действие, се презумира отпадане на интереса му от търсеното изпълнение и в този случай,

на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, прекратяването на изпълнителното производство ще настъпи по силата на закона от момента на изтичане на срока, който тече, считано от последното действие на взыскателя.

В контекста на гореизложеното следва да се посочи, че изтъкнатите доводи в жалбата касателно неправилно разгласяване на продажбите и регистрирането им от ЧСИ, както и нарушаване на реда за извършването им, са ирелевантни по отношение на перемцията. Тези евентуални пороци подлежат на преглед за законосъобразност по друг ред и не са предмет на преценка относно настъпването на перемция по отношение на жалбоподателката. Във връзка с твърденията за настъпила перемция спрямо Н. са ирелевантни и доводите ѝ за неконституирането като съдлъжник в производството на нейния съпруг, съсобственик на процесния имот, респ. неговите наследници след смъртта му. Както бе посочено и по-горе, в случая се преценя настъпването на перемция спрямо нея. Всички тези доводи касаят законосъобразност на изпълнителни действия, които подлежат на съответно обжалване по съответен ред от съответните лица, т.е. те разполагат със самостоятелна правна възможност да защитят правата си, атакувайки действията на съдебния изпълнител, при наличие на съответните хипотези в ГПК, дори да не са уведомени надлежно до момента за насоченото изпълнение към техния имот. А и не на последно място следва да се посочи, че не е преклудирана възможността тези наследници да бъдат уведомени тепърва за това, с оглед законосъобразното извършване на публичната продажна на имота, като съответно те ще имат възможността да упражнят всичките си права в този процес.

След като съпругът недлъжник има съответни права в изпълнителния процес, когато изпълнението е насочено към имот СИО, то не по-малки са правата на съпруга – длъжник за осъществяване на пълноценна защита в изпълнителния процес, когато същият е ненадлежно уведомен за изпълнението. Съобразно разпоредбата на чл. 504, която препраща към чл. 500, ал. 1 ГПК, когато изпълнението бъде насочено върху съсобствен имот за дълг на някой от съсобствениците, имотът се описва изцяло, но се продава само идеалната част на длъжника, предвид което няма пречка възбраната /като част от насочване на изпълнението/ да бъде вписана за целия имот. Правните възможности на съпруга - недлъжник са идентични с правата на длъжника в изпълнителното производство, поради което съпругът - недлъжник има качеството на страна със самостоятелни права в процеса на съдебното изпълнение, а не е трето лице по смисъла на чл. 435, ал.4 от ГПК /в този смисъл Решение № 524 от 10.06.2010 г. на ВКС по гр.д.№ 595/2010 г., IV г.о., ГК/. Съпругът - недлъжник е лице, което съгласно чл. 503, ал.2 и ал.3 от ГПК има право на жалба тогава, когато вещта, върху която се насочва изпълнение представлява съпругеска общност.

Не на последно място, както и самата жалбоподателка сочи в жалбата си, при допуснато нарушаване на процесуалните правила за връчване на съобщения и лишаване на страната от възможността да участва в изпълнителното производство и да реализира правата си, за нея се обосновава възможността за отмяна на постановлението за възлагане на ипотекирания

имот /В този см. Р. № 69/3107-2019 г. по дело № 3088/2018 г. на ВКС, второ т.о./. Не може обаче да се приеме, че евентуалните незаконосъобразни действия на съдебния изпълнител следва да се вменят във вина на вискателя и той да бъде „наказан“, като се приложи спрямо него санкцията прекратяване на делото поради преремция спрямо съответния длъжник. Както бе посочено по-горе, преремцията е свързана с проявено бездействие от страна на вискателя по отношение на длъжника.

Съдът счита, че е несъстоятелен доводът в жалбата за приемане като извънсъдебно признание на конклюдентните действия на банката-вискател по отношение на жалбоподателката и останалите участници в изпълнителното производство като ипотечарни длъжници, касаещи неподаване на ежесечна информация към Централния кредитен регистър за наличните кредити, включително и за съдлъжниците. Съществуването на ЦКР и информацията която се подава към него има за цел да обслужва банковия сектор и няма отношение към изпълнителното производство, още повече, че правно значими в това производство са изричните действия, а не конклюдентните такива.

Предвид всичко изложено до тук, съдът счита, че обжалваното разпореждане е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на процеса, в полза на вискателя следва да се присъдят разноски в размер на 120 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Водим от гореизложеното, Силистренският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане на държавен съдебен изпълнител от 25.06.2021г., с което е оставено без уважение искането на Й. Г. Н. за прекратяване по отношение на нея на изпълнителното производство по изп.дело № 40/20г. по описа на ДСИ при СРС.

ОСЪЖДА Й. Г. Н. с ЕГН ***** да заплати на Райфайзенбанк (България) ЕАД гр. София, с ЕИК 831558413, сумата от 120,00 /сто и двадесет лева/ лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____